

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 12 квітня 2007 року № 15 (179)

НЕ ЧЕКАТИ, А ТВОРИТИ

Конгрес Українських Націоналістів закликає усі державницькі сили об'єднатися довкола Президента Віктора Ющенка

Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій ІВЧЕНКО

10 квітня у Києві відбувся Десятий позачерговий Збір Конгресу Українських Націоналістів, на якому прийнято рішення щодо участі Конгресу у дострокових виборах до Верховної Ради України 27 травня, сформовано та затверджено списки кандидатів у народні депутати України від Конгресу, а також обрано делегатів на міжпартійний з'їзд політичних партій – засновників виборчого блоку. Делегати Збору прийняли Звернення Конгресу Українських Націоналістів до керівників та членства політичних партій демократичного спрямування.

З інформацією про участь Конгресу в дострокових виборах до Верховної Ради України 27 травня виступив Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко. Він, зокрема, наголосив на тому, що нині в Україні ведеться боротьба не між політичними противниками. У парламенті та за його стінами розгортається боротьба між двома великими державами – Україною та Росією. Представники інтересів сусідньої держави ведуть боротьбу проти українського народу, засівши у найвищому законодавчому органі України, діяльність якого, після оприлюднення президентського Указу від 2 квітня, є нелегітимною. Указ Президента про розпуск парламенту є єдино правильним за даної ситуації і вчасним рішенням, тому що дії т. зв. антикризової коаліції і створеного нею уряду несли загрозу національній безпеці нашої держави. Мужній крок, зроблений главою держави, підтверджує те, що Віктор Ющенко є найпотужнішим українським Президентом – порівняно з тими, які були до нього. Сьогодні мусимо такий крок зробити і ми. Від рішень державницьких політичних сил, у тому числі й Конгресу Українських Націоналістів, залежить, бути Україні чи не бути. Закликаю вас, а також звертаюся до всіх дружніх партій – підтримаймо Президента.

Сьогодні в державі склалася надзвичайна ситуація. У певній мірі – критична. Але, в той же час, ця ситуація є переломною. Вибори 27 травня – це не просто вибори. Це буде бій, в якому визначиться: здобудемо чи втратимо Україну. Це залежатиме від того, які політичні сили переможуть на них.

Виходячи з цього, ми повинні консолідувати зусилля. Кожен лідер партій демократичного спрямування нині мусить забути і заховати свої амбіції подалі – для того, щоб об'єднатися в єдиний кулак довкола Президента і дати бій антиукраїнським силам. Не допустимо, щоб повторювалися гіркі уроки історії, коли гетьмани не могли поділити владу, і в результаті – українці втрачали державу. Тому ми повинні об'єднатися в одну потужну політичну силу – мегаблок. Саме таку позицію висловив Президент на зустрічі, яку глава держави проводив з лідерами 12-ти національно-демократичних партій, заявивши при цьому: друзі, якщо ви нині не об'єднаєтеся, то будете винуватцями розколу і втрати України.

Що таке мегаблок? Це і "Наша Україна" з партіями, які входили до цього блоку (за винятком Партії промисловців і підприємців, керованої А. Кінахом), і БЮТ, і політичні сили національно-демократичного спрямування, які нині не входять до парламенту. Ми всі повинні об'єднатися – такою є вимога українського народу. Люди не розуміють: чому ми знову зраджуємо один одного і не можемо домовитися між собою задля України. Повторюю: ми повинні об'єднатися в один блок і йти на вибори єдиним списком.

Чи це можливо?

Я майже щодня беру участь у переговорах щодо наступних виборів, які нині інтенсивно проводяться, і скажу відверто: на жаль, не дуже вірю в те, що єдиний мегаблок можливий. Думаю, що БЮТ піде на вибори окремо.

Якщо так станеться, то, на мою думку, це не буде катастрофою. У разі, якщо буде створено два блоки, чи мегаблоки (один з них – БЮТ), ми теж маємо шанси отримати за результатами виборів успішні результати.

Чи можливий інший формат? Звичайно, так. Але, якщо блоків буде декілька, тоді відбудеться розпорошення наших сил, що, зрештою, призведе до поразки. На жаль, я не виключаю, що подібне може статися, оскільки можуть спрацювати амбіції деяких наших політичних колег. Так, на вибори окремо може піти нещодавно створена "Правиця". Однак я не вірю в те, що "Правиця" у нинішньому її складі пройде до парламенту. Адже спроби її створення ініціювалися практично перед кожними виборами. Ви знаєте, чим це щоразу закінчувалося. На останніх парламентських виборах саме зусиллями деяких учасників теперішньої "Правиці" (і не тільки їх) у "Нашої України" було забрано принаймні 4% голосів, яких нам не вистачило у парламенті, коли зрадив Мороз. Якби на виборах 2006 року ми всі йшли разом, тоді ми сьогодні мали б у Верховній Раді пропрезидентську більшість, нами був би сформований уряд, і ситуація в країні була б кардинально іншою.

Делегати під час відкриття Збору

Закінчення на 2-й стор.

ЗАЯВА

ЗАХИСТИМО УКРАЇНУ І СВІЙ НАРОД

Звернення до офіцерів України

Бойові побратими!

До влади вкотре продерлися виплодки тих, котрі нас винищували голодоморами, концтаборами ГУЛАГу, мільйонами катували і розстрілювали в застінках НКВС-КДБ лише за те, що ті були українцями і понад усе любили рідну землю. Новітні комунокучмоїди, як і їхні попередники сталіністи-берієвці, так само люто і несамовито продовжують жидомосковську програму з винищення етнічних українців і перетворення нашої держави у таку собі ізольовану резервацію з відтворення для них дешевої, по-рабськи безправної робочої сили.

У тому, що так сталося, винні і ми, офіцери України. Бо одні з нас відсиджувались у своїх помешканнях, наче в окопах, а інші дозволили політичним повіям і різношерстній підворітній соціальній шпані купити себе і використати в антиукраїнських акціях, наслідки яких своїм небезпечним вістрям загрозливо повернулися проти власного народу і нас самих.

Сьогодні кадрові офіцери та резервісти повинні стати у перші лави за визволення рідної України від чужинських зайд, бандитів і національних ренегатів, котрі, виконуючи вказівки Москви та Ізраїля, загнуздали нас і вже заганяють у невільницьке ярмо, а дітям та внукам нашим готують долю поневолених кріпаків, безправних, принижених, зведених до рівня тяглового бидла. А щоб ми не піднялись з колін, не стали на шлях національного визволення, реваншисти вже починають залякувати суспільство тихими вбивствами, зникненням людей, свавіллям корумпованих прокуратур та судів. Відчувши наближення вибуху народного гніву, реакційна владна коаліція міністрів-капіталістів і парламентарів-мільйонерів робить все, щоб агресивним тиском, погрозами та політичними репресіями вбити у нас волю до спротиву і боротьби за національну незалежність. Приватизовані донецькою братвою прокуратура, міліція і суди розгорнули наступ на демократичні сили, відбілюючи своїх колег по злочинному бізнесу, проти яких порушувалися кримінальні справи за їхні діяння.

Закінчення на 5-й стор.

НЕ ЧЕКАТИ, А ТВОРИТИ

Президія Збору

Тому я звертаюся до лідерів усіх дружніх нам партій. Шановні друзі! Тільки разом ми можемо врятувати Україну! Адже ціна питання величезна: Україна. Я кажу це без перебільшення. Або ми здобудемо Україну, або втратимо її. Це буде останній бій. Проти нас буде воювати все антиукраїнство – як внутрішнє, так і зовнішнє.

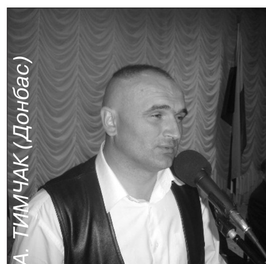
Якщо ж станеться так, що ми не створимо єдиного мегаблоку, в такому разі нам необхідно буде йти єдиним списком у складі "Нашої України". На мою думку, це є другий можливий варіант наших дій.

Однак що робити Конгресу, якщо з якихось причин і цей проект реалізувати не вдасться? Вважаю, що тоді необхідно буде формувати третю силу на правому фланзі.

На засіданні Президії Головного Проводу ми підготували рішення, яке виноситься на розгляд Збору, щодо участі Конгресу у позачергових виборах до Верховної Ради. Пропоную його до вашої уваги. Рішення X збору Конгресу Українських Націоналістів: вважати за доцільне у дострокових виборах до Верховної Ради України брати участь єдиним блоком усіх національно-демократичних сил України, включаючи БЮТ і НСНУ, а також інші парламентські і позапарламентські партії державницького спрямування; у разі неможливості створення єдиного блоку зберегти формат блоку "Наша Україна" за участі в ньому КУН, але за винятком Партії промисловців і підприємців України; при відмові партії НСНУ від формування блоку, вважати за доцільне входження КУН у блок правих партій; доручити Президії Конгресу провести необхідні переговори зі створення блоків і доручити голові Конгресу підписання відповідних документів з юридичного оформлення визначеного блоку. Прошу підтримати це рішення. При цьому пам'ятаймо: саме нашої допомоги, нашої активної участі потребує Українська держава, потребує український Президент.

Наймолодші делегати Збору

Відбулося обговорення інформації, виголошеної Головою Конгресу Українських Націоналістів О. Івченком. Більшість виступаючих висловили свою підтримку позиції, оприлюдненої Головою Конгресу, щодо участі КУН у виборах 27 травня. Так, голова Запорізької обласної організації КУН В. Тимчина, висловивши сумнів у тому, що БЮТ може увійти до мегаблоку, закликав готуватися до реалізації двох інших варіантів, названих О. Івченком. Наша партія повинна посісти гідне місце у майбутньому блоці державницьких сил – заявив голова Чернівецької обласної організації КУН В. Лютик, – а тому маємо проявляти активність і цілеспрямованість. Сьогодні не час вести мову про амбіції – над Україною нависла смертельна небезпека – заявив Я. Балановський з Черкащини. На його думку, потрібно забути про партійні чвари, а консолідувати сили задля перемоги на виборах. Доволі емоційним був виступ Марії Романюк з Волині. Після Майдану переможці забули, хто їх привів до влади, а заходилися ділити портфелі, – заявила вона. – Так що ж ви ділите – портфелі чи Україну? – звернулася М. Романюк до залу, однак зрозуміло, що своє зболене запитання жінка-делегатка адресувала тим помаранчевим, котрі не змогли належним чином, на користь Україні, розпорядитися владою. Панове, візьміться за голови, за руки, за здоровий глузд, і об'єднайтеся єдиним фронтом – проти тих, хто загрожує нашій державі, завершила свій виступ М. Романюк. Голова Одеської обласної організації КУН В. Геник висловив сумнів у можливості перемоги, якщо доведеться реалізовувати третій варіант і йти на вибори окремою силою. На його думку, це буде негативний досвід програшу. На жаль, ми не маємо права здійснювати подібні експерименти, – заявив він. Подібну думку висловив голова Кримської організації Конгресу В. Овчарук. Наша партія повинна сказати своє вагоме слово для того, щоб об'єднати на виборах політичні сили державницького спрямування, – наголосив він.

Марія РОМАНЮК (Волинь)

У деяких виступах звучали також думки про те, що не потрібно боятися йти на вибори окремою політичною силою. Зокрема, про це говорив один з наймолодших делегатів Збору В. Сова з Білої Церкви, що на Київщині. На його думку, три відсотки КУН може отримати на виборах насамперед за рахунок західних областей. Керівник Молодіжної референтури Конгресу В. Попович, підтримуючи ідею творення єдиного блоку, в той же час висловив думку про те, що ми повинні знаходити порозуміння з тими політичними силами, які є ідеологічно близькими до нас. Голова Закарпатської обласної організації Конгресу П. Ференц висловив сумнів у реальності створення єдиного мегаблоку, а тому, заявив він, ми повинні працювати над заповненням електоральної ніші на правому політичному фланзі і бути готовими на цьому фланзі змагатися за виборця. Не чекати, а творити – закликав П. Ференц. Про непрості стосунки націоналістів з представниками "Нашої України" на Донбасі, що ускладнює пошук шляхів для порозуміння і зближення державницьких сил, говорив А. Тимчак з Артемівська.

Під час обговорення інформації Голови

А. ТИМЧАК (Донбас)

Ми зібралися для того, щоб ухвалити надзвичайно відповідальне рішення, від якого залежатиме, у якому форматі Конгрес буде брати участь у виборах, – наголосив заступник Голови КУН В. Борейчук. Великою є вага перемоги у нашій боротьбі з антиукраїнськими силами, – заявив він. А тому, на думку В. Борейчука, необхідно докласти усіх зусиль для того, щоб єдиний мегаблок державницьких сил був створений.

Україна – в небезпеці! Але хіба легше було нашим попередникам в УПА? – звернувся до присутніх заступник Голови КУН Є. Гірник. На його думку, перспективи створення єдиного мегаблоку значною мірою залежать від лідера БЮТ Ю. Тимошенко. Якщо мегаблок створити не вдасться, тоді цілком реальним виглядає ймовірність створення блоку спільно з "Нашою Україною" і партіями державницького спрямування. Президент, підписавши Указ про розпуск парламенту і тим самим здійснивши відповідальний і рішучий крок, підвищив свій рейтинг. Президент бореться з антиукраїнськими силами. Нам треба відкинути всі амбіції, підтримувати Віктора Ющенка і брати участь в усіх акціях державницьких сил. Є. Гірник також не виключив варіанту творення правої сконсолідованої політичної сили – у разі, якщо не вдасться реалізувати на виборах перший чи другий варіанти. Наша боротьба справедлива, за нами – тіні наших великих предків – наголосив Є. Гірник, висловивши впевненість у тому, що ми разом доведемо справу до переможного завершення.

Делегати Збору затвердили списки кандидатів у депутати до Верховної Ради України від Конгресу Українських Націоналістів. При формуванні списків вирішено за основу взяти список кандидатів у депутати від Конгресу на парламентських виборах 2006 року.

Також визначено список делегатів від КУН на міжпартійний з'їзд блоку "Наша Україна". Президії Головного Проводу доручено, при потребі, визначити дату проведення другого етапу Збору або його завершити.

На цьому Десятий позачерговий Збір Конгресу Українських Націоналістів завершено.

Записав
Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
Світлини Богдана ЗАХАРЯКА,
"Нація і держава"

Репліка з залу

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗВЕРНЕННЯ
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Ми, делегати Х Збору Конгресу Українських Націоналістів, одностайно підтримуємо Указ Президента України про дострокове припинення повноважень українського парламенту та призначення дострокових виборів до Верховної Ради України. Це стало єдиною можливістю збереження державності України, її територіальної цілісності, утвердження курсу на розвиток демократичних засад суспільно-політичного життя.

Конгрес Українських Націоналістів вважає, що сьогодні діяльність так званої коаліції національної єдності у Верховній Раді та уряду Януковича, які не виконують Указу Президента України про дострокове припинення повноважень Верховної Ради, загрожують національній безпеці України. В такий спосіб вони намагаються усунути український народ від наданого йому Конституцією права здійснювати владу в державі, посіяти протистояння та ворожнечу в суспільстві.

Конгрес Українських Націоналістів як носій самостійницької державницької ідеології, спадкоємець національно-визвольних рухів ХХ століття, звертається до керівництва та членства всіх політичних партій патріотичного спрямування згуртувати свої зусилля на виборах до Верховної Ради України 27 травня 2007 року та переконливо відстояти українську національну ідею, втілену в стислій і місткій формулі – Українська Самостійна Соборна Держава! Українська – за духом. Самостійна – за способом вирішення власної долі, без кремлівських ляльководів і доморощених маріонеток. Соборна – без сепаратизму та регіоналізму в його потворному політичному вигляді.

Ми висловлюємо неабияку стурбованість з приводу нерозуміння з боку окремих політичних партій демократичного спрямування життєвої необхідності участі у дострокових парламентських виборах 27 травня 2007 року єдиним потужним блоком національно-демократичних сил.

Нині кожний патріот України повинен відкинути свої амбіції, забути про вузькопартійні інтереси і об'єднати всі зусилля задля майбутнього України. Адже в Україні буде ще не одна нагода самореалізації кожної з наших партій. Буде вільна й незалежна Україна – будуть і вільні вибори.

Саме подрібненість та розпорошеність наших сил на попередніх виборах спричинилися до того, що Верховна Рада V скликання була найменш українською за складом і духом. Саме вона повела практично неприховану і зухвалу політику на ліквідацію Української держави, згортання демократичних завоювань українського народу.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка як до безумовного лідера всіх національно-демократичних сил України посприяти об'єднавчому процесу українських патріотичних партій для спільної участі в дострокових парламентських виборах 27 травня 2007 року.

Водночас ми закликаємо Президента України як гаранта Конституції ввести, в разі потреби, пряме президентське правління в державі на час проведення дострокових парламентських виборів для забезпечення національної безпеки і збереження конституційного ладу!

РАЗОМ МИ ПЕРЕМОЖЕМО, І ХАЙ ДОПОМОЖЕ НАМ У ЦЬОМУ БОГ!

СЛАВА УКРАЇНІ!

НА ЧАСІ

ОБ'ЄДНАЄМОСЯ В РЕЗЕРВАЦІЇ?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Скоріш за все, всупереч сподіванням багатьох українців, партії державницького спрямування йтимуть на наступних парламентських виборах окремими колонами. Єдиного "мегаблоку", здається, не буде. Принаймні, саме так слід коментувати заяву Юлії Тимошенко, яка прозвучала 11 квітня, після зустрічі лідерів демократичних сил з Президентом. Тимошенко закликала парламентські і позапарламентські демократичні сили йти на вибори "двома великими блоками". Вона також повідомила, що її політична сила вже запросила до участі у своєму блоці партію "Демократичний вибір" М. Катеринчука і ПРП. Щоправда, дещо пізніше з'явилася інформація про те, що до виборчого списку БЮТ будуть включені представники трьох партій: "Батьківщини", ПРП та Української соціал-демократичної партії.

Що ж, тепер залишається сподіватися на те, що у "державницьких сил" вистачить розуму домовитися йти на вибори хоча б двома блоками – у складі БЮТ і "Нашої України", до якої долучаться інші національно-демократичні партії, а ще "Народна самооборона" Ю.Луценка. Такий варіант теж не є програшний.

Однак існує загроза, що може не спрацювати і подібний сценарій. Перш за все тому, що з табору НСНУ лунають нерозбірливі сигнали, які нерідко суперечать один одному. Схоже на те, що в середовищі цієї пропрезидентської партії, як це було, власне, від початків її створення, існують різні бачення ролі і місця НСНУ в теперішньому політичному житті. Одним із підтверджень подібних сумнівів є перенесення з'їзду НСНУ, на якому будуть затверджені виборчі списки, з 10 на 16 квітня. Таке рішення прийнято на політраді цієї партії. Щоправда, у своїй ухвалі політрада запропонувала демократичним силам іти на вибори разом і сформувати єдиний список.

Тим часом УНП також продовжує закликати партії державницького спрямування до консолідації зусиль на виборах. Навчені гірким досвідом попередніх поразок, Костенко з партійними колегами на своєму з'їзді, який відбувся 10 квітня, звернулися безпосередньо до Президента з закликом щодо створення єдиного пропрезидентського блоку. Однак, навряд чи вже й глава держави спроможний тут чимось зарадити. Як відомо, перед великодніми святами В. Ющенко двічі збирав лідерів національ-демократичних і деяких центристських партій на відверті розмови, закликаючи їх проявити відповідальне ставлення до майбутнього Української держави. Але чи буде результат?

На жаль, гетьманство залишається невитравною хворобою українців, а надто тих, хто, здається, справді переймається долею України. Проте це вболівання чомусь відбувається у нас переважно в індивідуальний і вельми специфічний спосіб – донедавна чи не кожен лідер чи вождик вважав, що лише він по-справжньому любить Україну, і за це його повинні любити виборці під час виборів...

Тепер питання стоїть так: чи збережеться ймовірність участі у виборах національ-демократів, правих і деяких лібералів хоча б у складі трьох колон: НСНУ, БЮТ і, умовно кажучи, "Правиці"? А чи "державницьке" середовище і далі продовжить процес перманентного поділу, довівши його до абсурду, і закінчивши закономірною поразкою, після якої об'єднувати нас буде донецька братва уже в хохляцькій резервації?..

Зрештою, для націоналістів урок, який маємо запам'ятати, виходячи з теперішніх подій, полягає в тому, що треба будувати сильну і впливову політичну структуру на правому фланзі. Досить заглядати в миску до "старших" ліберальних товаришів, котрі, виховані переважно на "общедемократіческіх ценностях", незрідка можуть і погидувати товариством бандерівців. Досить чекати, що хтось – лідер партії, Ющенко чи й сам Господь – створить для нас сприятливу ситуацію. Досить залишатися у ролі статистів на околиці політичного життя – в час, коли Україна стоїть перед загрозою важких викликів і випробувань.

ДЯДЬКИ "ОТЕЧЕСТВА ЧУЖОГО"
ВІДКРИТИЙ ЛИСТ О. МОРОЗУ ТА І. БОКИЮ

Звертаються до Вас ветерани війни, праці і Збройних Сил з Кіровоградщини. Ми – ті громадяни, котрі на попередніх президентських і парламентських виборчих кампаніях, проводячи агітаційну роботу, переорієнтовували комуністів на соціалістичну платформу, захищали вас від маразматиків, які обзивали вас фашистами. Ми ставили питання перед керівництвом Кіровоградського обкому і міськкому КПУ про недопустимість таких випадів проти вас з боку їхніх членів по партії. Ми вірили у ваш антикучмізм, патріотизм, у ваш "європейський соціалізм". Ми довго мовчали, придивлялись до ваших дій. Але коли ми побачили на Хрещатику парад "цушківської гвардії", яка демонструвала свої м'язи, то зрозуміли, що далі мовчати – великий гріх перед Україною. Недалекий чоловічок і новоспечений "соціаліст" В. Волга відверто заявив, що якщо Президент видасть указ про розпуск парламенту, то виконавча гілка не буде його визнавати, а дії Президента будуть заблоковані штурмовиками пана Цушка.

Кожному свідомому громадянину стало зрозуміло, що ви дуже швидко почали будувати поліцейську державу, хочете залякати народ і не допустити акцій протесту. Будьте певні, не залякаєте! Український народ пройшов цю школу їжаків на дорогах, міліцейських палиць Білоконя, побиттів мирних громадян бригадами ваших теперішніх колег і політичних друзів, і не злякався.

Тепер, як на долоні, стало видно всі ваші зради. Для вас Україна – лише територія, на якій випав шанс попанувати. Саме з вашою допомогою створено антиукраїнський уряд і відновлено владну вертикаль з януковичів, азарових, клюєвих, цушків, табачників, шуфричів і їм подібних. Ви за вуха витягаєте із забуття старих кучмістів і повертаєте їх у владні кабінети. Вони ніколи України будувати не будуть, їм краще Україну "упраздніть за ненадобностью". А віце-прем'єр Табачник взагалі переконаний, що "современное украинское государство во многом историческая случайность, рожденная разломом цивілізації". Урядом без українців, без української мови і національної самосвідомості України не збудувати.

Через вас і таких, як ви, ми маємо державу із прозорими кордонами, чужою армією, чужою церквою, чужим парламентом, чужою мовою, чужим інформаційним простором, пануванням чужих комерційних структур, вторинною державною політикою, цілком залежною від прагнень сусідньої держави.

У державі, де досі триває битва нації за власну державність, ви стали на бік її руйнівників. За допомогою грошей, підкупу, зради можна багато що змінити, але не можна змінити українця. Якщо будете яничарами "отечества чужого", то історія викине вас на смітник.

Голова Кіровоградської обласної організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів Г. КОВАЛЬЧУК,
Голова Кіровоградської міської організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів І. ГОЛЕЦЬ

МОЖЕ, Й ЗА БАТЬКА ВИБАЧИШСЯ?

Ванька ШМУТКІН

Тарас Чорновіл вибачився перед Л. Кучмою. Дослівно скандально відомий син славного батька сказав таке, заочно звертаючись до титулованого пенсіонера: "Я з Кучмою боровся, але тепер я хочу сказати вам – пробачте". Привселюдний акт покаяння стався безпосередньо на парламентській трибуні третього квітня, наступного дня після того, як Президент оголосив про розпуск парламенту.

Виявляється, Чорновіл розкаявся тому, що, за його словами, його боротьба проти Леоніда Даниловича породила "таких монстрів, як Ющенко та Тимошенко".

Збоку процедура посипання голови попелом виглядала як щось непристойне, – так, ніби хтось у людному місці несподівано зняв, вибачайте, штани і оголив сідниці. А ще здавалося, що, кажучи такі речі, цей чоловічок перебуває в стані, котрий межує з якимось психологічним потрясінням – адже, погодьтеся, ніхто його за язика не тягнув. Та й Віктор Федорович, будемо сподіватися, не примушував. Певно, що оприлюднити подібне не додумався б навіть Василь Кисельов – ця, без перебільшення, дорогоцінна знахідка для донецьких, котра, за задумом, повинна була замінити після "полювання" Кушнарьова, а в результаті стала безцінним екземпляром народного гумору, бо кожен його публічний коментар чи виступ – готова цитата для любителів гостро посміятися. Чого вартий хоча б його "перл" про крадені шапки!

Але – повернімося до нашого Тарасика. Як відомо, дурня застав Богу молитися – він і лоба розіб'є. Політична поведінка цього нардепа вже давно привертає увагу своєю спідленою неординарністю – навіть на тлі нашого політичного життя, загидженого різними пройдисвітами, іудами, авантюристами і покидьками. Мотивацією його дій як політика мали б зацікавитися принаймні психотерапевти чи інші фахівці таємниць людських душ. (Втім, теперішній парламент – неозоре поле для цих спеціалістів; там у середовищі "народних обранців" – чимало цікавих об'єктів для їхніх досліджень).

Характерно, що сам Л. Д. ніяк не відреагував на порух душі одного з колишніх найзатятіших своїх опонентів.

Тепер залишилося дочекатися, коли ж Чорновіл-молодший так само публічно вибачиться перед Кучмою за дії свого батька, котрий, як відомо, був одним із найпослідовніших політичних противників тодішнього президента.

Сергій БАГРЯНИЙ

ГЕОПОЛІТИКА

РУМУНСЬКІ АПЕТИТИ

Обурення викликає інформація, оприлюднена організацією "Задунайська Січ", про те, що румунська сторона пнеться на український берег Дунаю, маючи зухвалість заявляти про свої претензії щодо економічної зони довкола острова Зміїний. Воно і не дивно – румунів цікавить шельф Чорного моря, який, за висновками геодезистів, містить чималі поклади нафти і природного газу.

Україні давно пора було адекватно відповісти на послідовні й нахабні дії сусідів. Ще півроку тому треба було офіційно заявити про зазіхання румунської сторони на українську економічну зону, про спроби перегляду Румунією спільного з Україною кордону, про територіальні претензії щодо деяких прикордонних ділянок на лівому березі Дунаю. При цьому Румунія ще й звинувачує нас у "неправильній експлуатації гирла Дунаю"(!). Якби наша сторона заявила про всі ці речі десь, наприклад, у Брюсселі у вересні 2006-го року, то мала б тоді Румунія великі проблеми із перспективою членства в Європейському Союзі. А оскільки румуни туди дуже прагнули, то, очевидно, аби не гальмувати процес інтеграції, згодилися б на умови української сторони, ще й довгострокові гарантії дали б. Але наше головне дипломатичне відомство – МЗС – так боялося зіпсувати стосунки з Європою, що аж "благородно" вибачило румунам всі їхні зазіхання на нашу територіальну цілісність. Просто кажучи, ганебно промовчало, виявило традиційну "безхребетність" у справі відстоювання національних інтересів на зовнішньополітичній арені. І от вже Румунія – в ЄС, а ми від нього тепер ще далі, ніж, скажімо, рік тому. А Румунія, вважаючи себе господарем ситуації, тепер проводить неприховано-експансіоністську політику щодо нашої країни. Так, румуни вже практично окупували декілька сіл в Північній Буковині (особливо в тих місцях, де проживає румунська, молдавська та циганська етнічні меншини), навіть румунський національний прапор – синьо-жовто-червоний "триколор" – замість українського стягу (!) над сільрадами почепили. Весь цей процес в Україні "покриває" Партія регіонів, зокрема один з депутатів в її складі – румуно-молдовської національності.

В ретроспективі непростих україно-румунських стосунків останніх 15 років згадується й втрачена українською стороною позиція в Придністров'ї. Про ймовірні наслідки цієї геополітичної поразки писав ще Анатолій Лупиніс. За його словами, поразка української сторони в придністровському конфлікті означає "перенесення україно-румунських зіткнень на терени України. (...) Метою Румунії є політичне проникнення в Буковину та на Одещину, і в перспективі, за сприятливих обставин, їх приєднання". (Лупиніс А. "Міліарні наслідки "мирного врегулювання" в Придністров'ї в книзі "Бунт має рацію", Чернігів, 2004, стор. 116, 117). Час довів справедливість побоювань славної пам'яті пана Анатолія. Румунія і досі не збирається відмовлятися від геополітичного проекту "Романіа Маре", що, зокрема, передбачає завойовування життєвого простору слов'янського населення в Придунав'ї та карпатському регіоні. Так, певні політичні, економічні, культурні заходи уряду Румунії призвели до повної денаціоналізації українського населення Марамурешу і Південної Буковини. Щоб зробити свою політику ще більш ефективною, румуни протягом 15 років намагаються асимілювати молдаван до румунського культурно-політичного простору, наголошуючи на спорідненості молдаван і румунів. Втім, нинішня влада Молдови, країни-учасниці ГУАМ, поки що тримається осторонь "панрумунських" політичних проектів.

Згідно з нормами міжнародного права, Румунія, аби уникнути санкцій з боку світової спільноти, повинна повернути всі захоплені нею українські об'єкти і провести демаркацію спільного з Україною кордону – тобто, фактично, безапеляційно визнати існуючий в минулому кордон між УРСР і Румунською соціалістичною республікою. А нашим дипломатам і можновладцям слід наразі не час втрачати, а терміново звернутися до міжнародних судових інстанцій. Цього не слід боятися – будь-яка міжнародна організація визнає правоту саме української, а не румунської сторони, хай би навіть за румунами й стояли чиїсь політичні інтереси. А після цього вже можна законно вимагати від Румунії відмовитися від експлуатації чорноморського підводного шельфу в українській економічній зоні, до якої входить, зокрема, й острів Зміїний.

Існують також інші види відстоювання національних інтересів, проте румунів треба поставити на місце шляхом дипломатії. Маємо наразі всі можливості змусити румунів відповісти і перед Україною, і перед усім Європейським Союзом за їхнє нахабство.

А щоб у майбутньому не мати проблем з різними недобрими сусідами, слід активніше захищати українську частину Чорноморського басейну, створити політичний та економічний союз в складі країн Закавказзя, Балтії, Білорусі, Польщі, Молдови і Болгарії будувати добросусідські відносини також з такими країнами, як Угорщина, Чехія, Словаччина і Австрія.

ВОНИ БОРОЛИСЯ ЗА СВОБОДУ

Відзначено День Латвійського легіону

Доля України і Латвії дуже схожа: були свого часу окуповані російською Червоною армією, і латиші, і українці відстоювали своє право на свободу і незалежність у боротьбі з "освободітєлями".

Нещодавно Латвія відзначала День Латвійського легіону. Урочистості розпочалися Службою Божою в лютеранському кафедральному соборі Riga Dome, в якій брали участь кількасот комбатантів та їхні родини. Після відправи відбувся урочистий хід до Пам'ятника Свободи. Церемонія покладання квітів відбулася поважно й урочисто. Правда, кілька десятків мігрантів пробували протестувати, але отримали гідну відповідь: "Не подобається – забирайтеся назад в свою Росію!"

Переважна більшість латишів вважають вояків литовського легіону зброї СС героями, які обороняли Латвію від кровожерних російських совєтів. І не сміють чужинці-мігранти нав'язувати корінній латиській нації свої потворні погляди на історію невеликого, але гордого народу.

Микола ПІДДУБНИЙ

ПЕРЕЖИТЕ

ІВАНОВА ОДІССЕЯ

Майже восьмидесятирічний Іван Кассала їздить по Україні й агітує за українство

Марта РИМАР

Живе на світі українець Іван. 7 вересня 2007 року зустріне він свій 80-й день народження. Упродовж п'яти років його квартира (12 квадратних метрів) у містечку Камінь-Каширському на Волині не опалюється: якісь "лихочвори" здали котельню на брухт. Отак, сидячи в шапці, кожусі та валянках, Іван Григорович... пише вірші, есе, замальовки.

Єдина і всепоглинаюча пристрасть, яку проніс крізь усе життя, – любов до України. Маючи 447 гривень пенсії, кілька разів спромігся віддати по 400 гривень на видання своїх книжечок. "Сам поет, сам видавець" видрукував три збірки: "У серці моїм Україна", "Я – син України" та "Пісні України". Що не строфа – то возвеличення рідної землі, замилування її красою й щедротами. "Чарував за хатою Кучерявий дуб. Птицею крилатою Розлітався чуб... Бачив над Опішнею Рідних солов'їв. Чарували піснею Вранці із садів".

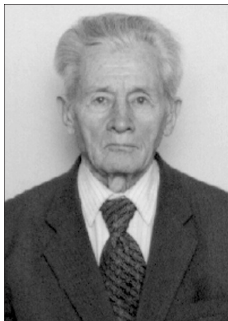
А головне – Іван Кассала невтомний мандрівник та пропагандист правдивого українського слова. Мало того, що на свої пенсійні гривні примудряється передплачувати такі часописи, як "Нація і держава", "Кримська світлиця", "Слово Просвіти", то ще й, безперервно подорожуючи Україною, розповсюджує газети у потягах, на вокзалах та скрізь, де життя підкаже. Цього доброзичливого говіркого дідуся можна зустріти у будь-якому потязі, що мчить чи то до Харкова, Запоріжжя, чи до Полтави й Донецька, чи до Дніпропетровська, Ялти, Алушти, Львова. Ні поважний вік, ні погрози прихильників "общепонятного" (бувало й таке, що обіцяли викинути з потяга) не зупиняють відчайдуха. Іван Кассала їздить Україною й агітує за Україну. Це його спосіб життя, його суть і пристрасть. Ніхто ж не змушує майже 80-річну людину, нехай навіть дуже самотню, кидатися у гамірний вир електричок, потягів, вокзалів заради не всім зрозумілої мети: нести правду про українську дійсність до сердець нині сущих на нашій благословенній землі.

За плечима Івана Кассали – звивистий життєвий шлях, встелений майже безперервними подорожами та переїздами з місця на місце. Ледве вилетівши у п'ятнадцять років з батьківського гнізда, Іван Григорович постійно кудись рухався: їшов, їхав, відбував і прибував. Село Міські Млини та хутір Шкидинівку неподалік Диканьки згадує, ніби справжній рай. Там промайнуло раннє дитинство, позначене голодом-33. Досі береже вдячна пам'ять події-картини тих днів: ось бригада комуністів шукає хліб, ось забирають останній глечик жита, ось діти їдять жолуді. А ось – частівки 1936 року: "У колгоспі добре жить: один робить, сім лежить", "Ні корови, ні свині, тільки Сталін на стіні", "Сидить Мотря на рядні і рахує трудодні", "Проробила вісім день – заробила трудодень".

Іван КАССАЛА в молодості

З 1939 до 1944 року Іван разом з батьками жив на Кубані. На історичних українських землях юнак сподобився прочитати "Тараса Бульбу" й "Мертві душі" свого кревного земляка Миколи Гоголя, а ще... зразок соцреалістичної прози роман "Як гартувалась сталь" Миколи Островського. Ці книги справили майже незбагненний, радше ментальний вплив на свідомість молодої людини. Особливо остання. Якщо офіційна пропаганда вбачала в романі Островського шедевр комуно-комсомольської агітації, то підліток Кассала угледів у тому творі... тризуб, український прапор та боротьбу Симона Петлюри за соборну Україну. Відтоді й став переконаним патріотом української землі. Ці переконання, власне, усе життя змушували Івана Григоровича балансувати на межі з клеймом "ворог народу" чи "неблагонадійний". Ще одним поштовхом до того стала прочитана у юні роки "Історія України" Михайла Грушевського. Іще підлітком почав свою "антисовецьку" діяльність: писав вірші супроти режиму, а ще – збирав хлоп'ячі ватаги, вів їх подалі і агітував проти сталінської системи. Сталіна називав бандитом, комуністичну партію – бандою, а СРСР – тюрмою народів. Досі дивується, що ніхто його не "продав".

Автоматично, як усі радянські школярі, Кассала був зарахований до комсомольських лав. Однак комсомольський квиток грів біля серця недовго: принагідно спалив його на багатті біля річки Тиси на Франківщині.

Непосидюча натура привела Івана на юридичний факультет Московського університету імені Михайла Ломоносова. Там, у студентських гуртожитках на Строминці та Воробйових горах, українець теж примудрявся агітувати за самостійну Україну. Заприятелював з аспірантами зі США. Зрозуміло, що поєднання цих двох чинників цілком вистачило для того, аби потрапити на гачок у КДБ. Що і сталося. На п'ятому курсі викликали на побачення зі слідчими "у штатському", які знали про Івана Кассалу навіть більше, ніж він сам про себе. Та, вочевидь, великої загрози системі у самопроголошеному вільнодумстві Івана не побачили.

1961 рік став переломним у його житті та позначився одразу трьома неперетинними подіями: смертю батька, завершенням навчання та першим одруженням. Згодом було народження сина, котрому судилося загинути, як переконаний батько, від рук міліції, у 1992 році. Був і другий шлюб, що тривав п'ять років...

Перелік професій, котрих довелося спробувати Іванові Кассалі, може зайняти півдрукованої сторінки. Ось лише деякі з них: жерстяник, чоботар, штукатур, цегляр, десантник, листоноша, сортувальник, юрист, слідчий прокуратури, літпрацівник районної газети, адвокат, геолог-розвідувач, з вересня 1988 року – пенсіонер.

Маючи фах та гарну освіту, Іван змінював роботу за роботою, ніде довго не затримуючись: реноме антикомуніста й правдолюба міцно закріпилося за дипломованим юристом. Одне залишалось незмінним – любов до віршування і до України. Найдовше Іван Кассала працював на посаді адвоката у місті Камінь-Каширському – з 1978 до 1988 року, фактично до пенсії. Його творча натура сприйняла часи перебудови як вільний ковток повітря: став активним рухівцем і залишається членом УНП дотепер. Брав активну участь у помаранчевій революції. А нині – пише вірші і листи до "Нації і держави", розвозить і роздає патріотичні видання по всій Україні. Пропагує рідну мову. *"Української не знає Лиш тупа людина. // Мова кличе нас до раю. // Мова України"*, – написав Іван Кассала в одному зі своїх віршів.

Так і живе. Старість його вдома не застала. Одіссея триває.

ЗАХИСТИМО УКРАЇНУ І СВІЙ НАРОД

Так, вчорашній червоний феодал – невдалий голова колгоспу, просунутий антиукраїнською хунтою на посаду головного міліціонера, усунувши з керівних посад вірних Україні офіцерів та генералів, вже грає м'язами, брязкає зброєю. Демонструючи нові броньовані водометні гармати, бойові дії вишколеного спецназу, він по телебаченню показує сили і техніку, що будуть кинуті на придушення народних виступів за свої права та свободи, за бажання бути господарем на власній землі.

Шкода, що найвищий міліцейський правник не стежить за міжнародною телехронікою. Тоді побачив би, як в європейських столицях палахкотять броньовані водомети і панічно розбігаються треновані і озброєні спецзасобами загони поліцейських під натиском розлючених атакою маніфестантів і пікетувальників, що кинули виклик несправедливим діям державної влади. Перемогти згуртований народ ще нікому не вдавалося.

У нинішній складній соціально-політичній ситуації, коли росте прірва між багатими і бідними, а сили реакції, що узурпували владу, намагаються реставрувати беріївщину, кравчуко-кучмізм, поневолити українців, історія покладає особливу відповідальність саме на нас, офіцерів-патріотів України. Ми першими повинні нагадати любителям розмахувати вибуховою палицею, що вона має два кінці, один з яких може бути використаний і проти них самих.

У цей вирішальний час кожен з нас повинен ще раз усвідомити, що офіцерську клятву давав не владі, а народу, який нас вивчив, а зараз дає платню і пенсію. Разом з погонами на плечі наші лягла висока відповідальність за долю Батьківщини. Ми несемо її до останнього подиху, хоч в якій би якості перебували. Нашим політичним гаслом сьогодні повинен стати бойовий девіз звитяжних воїнів УПА: "Україна, або смерть!". Його зовсім недавно мали на своєму ідейному озброєнні офіцери Національної гвардії України. За це кучмісти її розігнали, переконавшись у тому, що ці сили ніколи не підуть на придушення власного народу.

Ми всі знаємо, що сьогодні суспільство вірить лише Армії і покладається тільки на її захист. І не тільки тому, що саме армійські офіцери та генерали при активному сприянні патріотично налаштованих своїх побратимів з СБУ та міліції не допустили розстрілу учасників помаранчевого руху на Майдані Незалежності, що намагалися вчинити реакційні антиукраїнські сили. А тому, що Армія – це плоть од плоті народу. Через те ми, офіцери-патріоти, не маємо права відсиджуватися, впадати в депресію і бути осторонь боротьби рідного народу за національне визволення, за життя, гідне людини, а не раба.

В усіх цивілізованих країнах світу офіцери є цвітом нації, стрижнем суспільства. Після кадрової служби вони працюють на високих державних посадах. Лише в тимчасово неукраїнській Україні офіцери з високими моральними якостями, патріоти, фахівці не витребувані колоніальною адміністрацією. У неї попитом користуються зоологічні українофоби, утробні манкурти, яничари та деградовані елементи, яких, на жаль, виявилось чимало серед українського офіцерського корпусу.

А хіба не є ганьбою та приниженням для тих з нас, хто заробив важкою та сумлінною військовою службою пенсію, ходіння по корумпованих судах, щоб її отримати. Це ще одна ознака антинародної суті правничої капіталістичної гнобительської верхівки, котра видає себе за народну владу. Тому вона повинна поступитися місцем дійсно державним правникам. Однак добровільно від годівниці вона сама не відступиться. Її треба усунути.

Ми повинні враховувати, що, захищаючи свої капітали, відстоюючи право і в подальшому експлуатувати український народ, національна і закордонна буржуазія та їхні сателіти здатні на злочинні дії у придушуванні протестних виступів. Саме з цією метою реакційна влада у силових структурах усунула з ключових керівних посад патріотично налаштованих офіцерів та генералів, замінила їх тими кадрами, котрі вже посилали на Київ озброєні батальйони внутрішніх військ, фальсифікували вибори, організовували побиття депутатів, журналістів та студентів. Вони, не вагаючись, віддадуть і наказ: "Патронов не жалеть!".

Генпрокуратура та міліція свідомо не перевіряють законність воєнізованих так званих охоронних підрозділів та рейдерських загонів, оснащених вже автоматами, а не пістолетами. Ці відмобілізовані та натреновані напіввійськові формування буржуазна влада в будь-який момент може кинути на придушення народних виступів за свої права, або ж здійснити збройну провокацію для розв'язання повномаштабного кровопролиття, звинувативши у всьому учасників протестних акцій.

Через те керівництво Спілки офіцерів України повинно терміново поставити вимогу перед правоохоронними органами та СБУ щодо проведення відкритої тотальної перевірки та фіксації всіх наявних озброєних формувань, замаскованих під охоронні інституції, доведення до суспільства законності їх створення, пояснення, хто, звідки і яким шляхом поставляє туди стрілецьку зброю та боєприпаси, ким контролюється така діяльність і якими законними актами вона дозволена.

Ймовірна загроза використання владою сили спонукає нас звернутися до офіцерів Армії, МВС та СБУ із закликом не використовувати зброї проти власного народу, не виконувати і не віддавати злочинних наказів на її застосування, що заборонено і Конституцією нашої держави. Пам'ятайте, що сили демократичного руху виборюють і ваше право на гідне життя. А ті, хто дозволяє реакціонерам себе використати, як знаряддя проти власного народу, в першу чергу, будуть їхньою жертвою.

Звертаємось окремо до офіцерів кадрового резерву, якими є майже половина зрілого чоловічого суспільства України, із закликом долучитися до визвольної боротьби нашого народу, очолити його. Багатьох з вас "за слишком проукраинскую позицию" кучмоїди та їхні посіпаки витіснили зі служби, звільнили з посад. Але це не дає нам права ставати в позу скривдженої гімназистки. Навпаки, ми повинні, не чекаючи запрошень, самі рішуче йти у владу, в народні об'єднання і, де можна, очолювати їх. Для взаємодії з іншими силами важливо політично зорієнтуватися, вивчити програми і мету політичних угруповань, щоб самим не потрапити до зафарбованих під патріотів України ворожих їй партій, псевдопатріотичних фронтів та організацій, яких закордонні спецслужби створили безліч. Тут доцільно покладатися не на слова та обіцянки, а на конкретні справи, придивитися, хто входить до особового складу партій та рухів.

Ми вже маємо безліч прикладів того, як члени Спілки офіцерів України, ставши у визвольні лави свого народу, дають відсіч українофобам, вчиняють тиск на місцеву владу, захищають права та інтереси людей. Ми вітаємо участь наших бойових побратимів у засобах масової інформації, де вони розкривають антиукраїнську сутність владних реваншистів, пробуджують у громадян національну свідомість, піддають розголосу злочинні дії колонізаторів на українській землі. Дуже важливо, що вони підказують пріоритетні шляхи для звільнення від ярма чужинців, підкреслюючи, що вирішальною умовою успіху тут виступає згуртованість нашого суспільства, його стійкість та непохитність у боротьбі за гідне життя, ставка на молоде покоління.

Такі дії наших колег знаходять схвальний відгук у серцях громадян, вселяють упевненість у свої сили, надають мужності та наснаги. Ми закликаємо всіх відданих Україні офіцерів активніше долучатися до такої роботи.

Ми повинні бути пильними і не дозволити спровокувати використання реваншистами бойових сил проти народу. Тут конче потрібно вести спостереження за концентрацією та маневрами внутрішніх військ і міліції, звертати увагу на пересування і дислокацію бойової техніки, з'ясовувати мету і наміри керівництва. У разі, якщо такі демарші спрямовуються проти народу, всіма засобами унеможливлювати і перешкоджати кровопролиттю, доповідати в штаби демократичних сил.

Не виключено, що і цього разу реакційна верхівка під легендою навчання кримської міліції, як і 2004 року, використає озброєний та вишколений спецназ Чорноморського флоту Росії. Його тоді перекидали частково повітрям, а також переодягнутими в цивільну одежу, малими групами залізницею. Не виключено, що може бути використаний і автомобільний транспорт. Тому треба налагодити спостереження і встановити зв'язок з надійними людьми на транспорті, в міліції і в органах місцевої влади.

Ми робимо надзвичайне звернення також до так званих "русскоязычных" і вічно радянських офіцерів. Всім відомо, що наприкінці кадрової служби ще за часів СРСР ви намагались правдами і неправдами перевестися на терени України, аби після звільнення у запас лишитися тут на постійне проживання. І майже половина офіцерського складу Збройних Сил Союзу щорічно осідала на її теренах.

Наша держава прийняла вас із сім'ями, як синів та дочок, надавши статус, право та соціальний захист нарівні з корінною нацією. Значна кількість військових поселенців стала її законослухняними та відданими громадянами, рівноправними членами української спільноти.

Тисячами і сьогодні залишаються в Україні після служби на Чорноморському флоті російські офіцери та мічмани, для яких мер Москви Лужков щедро будує житло в Криму.

Та, на жаль, як показують конкретні події та вчинки багатьох з вас, Україна так і не стала для вас Батьківщиною, а лишилася колонією, малоросією.

Тому ви поводите себе на нашій землі, як окупанти, брутально зневажаєте корінний етнос, його мову, культуру, історію та звичаї, саботуєте економічний розвиток держави, лобіюєте інтереси Росії та Ізраїлю. Саме ви разом з комуністами створили потужну "п'яту колону", організували та очолили проросійські фронти, партії та фонди, що фінансуються щедро з Москви. Всі антиукраїнські провокації та акції, на кшталт феодосійських безпорядків, організовані вами. Ви не визнаєте незалежності України і її територіальної цілісності. Саме вчорашні військовики, котрим держава за рахунок податків, стягнутих з ненависних вам "хохлов", виплачує високі пенсії, надає пільги, недавно пікетували штаб Військово-Морських Сил України з вимогою вивести український флот з Криму, "потому, что он создает проблемы для базирования Черноморского флота России".

А між тим, багато з вас перебуває у кадровому резерві нашого війська як майбутні командири на випадок воєнної загрози. І ті з громадян України, що не розучились думати, задаються питанням: а що можна чекати від таких військових кадрів, окрім удару в спину?

У цьому контексті виникає риторичне запитання до названих військових мігрантів-офіцерів запасу і їм одіозно подібних. Якщо ви любите Росію до паталогічного неприйняття всього українського, то чому залишили її Збройні Сили, адже у вас такий вік, що служити ще і служити? А коли вже звільнилися, то чому з тих же патріотичних мотивів за покликом відданного Росії серця не поїхали в обезлюднені та закинуті простори Приморського чи Хабаровського країв для підняття там економіки чи сільського господарства, де вже відкрито господарюють китайці, а подалися на терени України, щоб вести нас знову "у світле майбутнє"?

Це такі, як ви, в роки голодомору оточували "заградотрядами" наші села, не випускаючи звідти голодних селян до повного їхнього вимирання, стріляли в спину наступаючим червоноармійцям, гноїли наших співвітчизників у радянських концтаборах, гнали їх, беззбройних, на фронтах минулої війни під фашистські танки, на міновані поля та бетоновані ворожі укріплення, щоб таким чином якомога більше покласти, винищити працездатного населення відданої вами на поталу окупантам України.

І сьогодні ви продовжуєте "правое дело Ленина-Сталина", ярмуєте і винищуєте наш народ для збільшення своїх капіталів. Ваша зграя, змінюючи команди, вже 15 років веде нас у прірву. І ось лише одне показове ваше "досягнення". Сьогодні Україна посідає друге (після Росії) місце у світі за смертністю. Це головне, що ви принесли нам, постійно озвучуючи брехливі баєчки про економічне зростання, розширення соціального захисту громадян. Саме в нашому жебрацтві відбивається ваше дійсне ставлення до поневоленого вами українського народу та "ефективність" керівництва державою на аматорському рівні, кримінальними методами.

Ви зараз впевнені в тому, що українські люди скоріше на себе накладуть руки, аніж піднімуться на спротив і боротьбу проти вас. Такі висновки ви робите на основі знань "Краткого курса истории ВКП(б)". Почитайте іншу історію України і тоді дізнаєтесь, на що здатен український люд, коли на його шию накидають зашморг злидарства, рабства і неволі. Тому не збурюйте народний гнів, бо лихо вам буде.

Так, ми за те, щоб всі громадяни України, незалежно від етнічного походження та релігійної орієнтації, були рівними в правах, щоб розвивалась і міцніла мова, культура і традиції кожної народності. Але корінна українська громада ніколи не змириться з тим, щоб окремо взята російськомовна антиукраїнська національна меншина панувала над нами, нищила нашу мову, культуру, фальсифікувала нашу історію, гнобила нас і диктувала умови життя і господарювання на рідній батьківській землі. Незалежна і цілісна держава Україна, як і її єдина українська нація, була, є і буде. І ні за які закордонні мільйони вам не роз'єднати і не знищити нас. Ми цього не допустимо, а вам нагадуємо про тяжку відповідальність за злочини проти українського народу.

Коли ви на подих не переносите Україну, то, можливо, доцільним було б, за прикладом вже багатьох легіонерів з "п'ятої колони" та випадкових зайд і найманців, пошукати життєвого простору в Росії, Ізраїлі чи деінде, якщо вас там приймуть. Третього тут не дано. Отож думайте, "гаспада афицеры"!

А нам, браття офіцери-патріоти України, треба визнати, що Батьківщина в небезпеці. Парламентсько-урядова буржуазія та її посіпаки перед лицем широкого наступу демократичних сил перегруповують свої сили, здійснюють обманні демарші для зміцнення юдомосковської адміністративно-політичної інтервенції України. І які б назви вони собі не присвоювали, якими б кольорами на забарвлювалися, їхня юдейсько-московська, антинародна гнобительська сутність лишається незмінною. Під їхнім керівництвом багаті будуть стрімко багатіти за рахунок подальшого пограбування доведених до злидарства етнічних громадян України.

На цьому фоні наша офіцерська клятва, честь і відданість рідному народу, мов гучні сурми, кличуть колишніх бойових командирів у перші лави національної самооборони. Спільними зусиллями ми збудуємо дійсно незалежну, процвітаючу, шановану в світі потужну Українську державу, в якій щасливо житиме кожна людина, а бандити, нарешті, опиняться за гратами. Тому шикуймося в незламні, мужні лави і самі захищаймо себе!

Україна, або смерть!

Виконком Севастопольської
міської Спілки офіцерів України
(Надруковано з деякими скороченнями).

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧЕСТЬ І ЧИН

БРАТСТВО ОУН-УПА: СЬОГОДЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ

У Львові відбувся розширений збір Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

На збір прибули голови або їхні заступники з вісімнадцяти областей України. Було розглянуто і прийнято рішення стосовно завдань Братства в рік ювілеїв – 100-річчя командуючого УПА Романа Шухевича і шефа Головного штабу УПА Дмитра Грицая та 65-річчя створення УПА. Обговорено стан відпочинкового комплексу "Говерла" в Моршині, що є спільною громадською власністю ОУН-УПА, а також внутрішні проблеми Братства.

Присутні на зборі пом'янули своїх побратимів, які відійшли у вічність за час від попереднього збору. Зокрема, 14 березня упокоїлася в Бозі бл. п. Мирослава Ребман "Горлиця" – медсестра УПА відділу Хмари, в'язень ГУЛАГів, активний член Братства. Вона своїм коштом організувала і зняла три кінострічки походів ветеранів УПА стежками бойових дій. Похована у своєму селі Комарно на Львівщині.

Головуючий Михайло Зеленчук привітав від Головної Булави почесного члена Булави Івана Губку з 75-літтям і відзначив його заслуги перед Україною, за написання книжок про національно-визвольну боротьбу українського народу, за невтомну працю на посаді головного редактора поважного журналу "Воля і батьківщина".

На зборі проаналізували ситуацію в країні, незгоду між правими партіями, поразку на попередніх виборах, яка нічому не навчила, стан у Верховній Раді, продажність та низький моральний рівень деяких депутатів і політичних лідерів. Виступаючі зійшлися на тому, що Верховна Рада в більшості лобіює і обстоює інтереси сусідньої держави, їм чужа Україна, чужа і неприйнятна українська культура, мова. Тому домовилися вже зараз готуватися до наступних виборів. Тільки народ може змінити важкий стан у державі. Уряд регіоналів у блоці з перебіжчиками соціалістами та злочинною компартією, яка

голодом заморила 10 мільйонів свого власного народу, і нині насаджують народові непосильні податкові та комунальні оплати, а в цей самий час мільйонери ростуть, як гриби по дощеві...

З болем згадували минулі вибори, перед якими короткозорі керівники не зуміли об'єднатися і таким чином не потрапили до Верховної Ради.

Виступаючі, зокрема М. Кот – голова Житомирського обласного Братства ОУН-УПА, М. Перегінчук – Одеського, М. Стасюк – Волинського, В. Борушевська – Черкаського, С. Андрушків – Дніпропетровського, Л. Гудз – Донецького, О. Гуменюк – Львівського та інші, обговорюючи це питання, закликали, щоб Головна Булава взяла на себе ініціативу переговорів з лідером УНА-УНСО Героєм України Ю. Шухевичем, з лідером УНП Юрієм Костенком і лідером ВО "Свобода" О. Тягнибоком у справі створення блоку цих партій.

Голова Головної Булави ВБ ОУН-УПА М. Зеленчук підтримав таку ініціативу і зініціював створення робочого Комітету з 5-ти осіб для його виконання, до якого увійшли його перший заступник Ф. Володимирський, заступник О. Гуменюк, заступник і представник голови ВБ ОУП-УПА на м. Київ і регіон східних областей, голова Київського обласного Братства О. Васкул та В. Копись, голова Братства міста Борислава Дрогобицького р-ну, який має виробити проект програми.

Також було обговорено питання підготовки до ювілеїв:

– століття від дня народження сл. п. генерал-хорунжого Дмитра Грицая – шефа штабу УПА "Перебийноса". Референтували Степан Яворський, станичний Дрогобицького р-ну, і В. Копись від Борислава. Вони повідомили, що в день народження буде поминальна панахида і віче на місцевому рівні, оскільки ще не закінчений пам'ятник у його рідному селі. Масові заходи планується провести в жовтні цього року, під час відкриття і посвячення пам'ятника цьому видатному командиру УПА.

– 30 червня – століття від дня народження Головного командира УПА сл. п. генерал-хорунжого "Тараса Чупринки" – Романа Шухевича. Короткі повідомлення про плани святкувань зробили голови Братств 8-ми областей, де визнано боротьбу ОУН-УПА. Та найбільші торжества відбудуться у Львові 29 червня в Оперному театрі, 30 червня в Краківці й Білогорщі. Про це розповів представник Львівської ОДА С. Шеремета. Він також повідомив про перезахоронення сл. п. командуючого УПА–"Захід" "Шелеста" спільно з Братством УПА до Дня Героїв у травні цього року.

– про склад Світового ювілейного комітету зачитав О. Васкул. До комітету ввійшли:

1. Василь Кук – останній командуючий Українською Повстанською Армією
2. Михайло Зеленчук – Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА
3. Лев Футала – Голова світового Братства УПА.

Члени комітету:

1. Андрій Гайдамаха – Голова Проводу ОУН
2. Богдан Федорак – виконуючий обов'язки УДП
3. Василь Олеськів – Голова Проводу ОУН (1987–1991).
4. Микола Кошик – Голова Братства УПА в Канаді.

І так за списком з США, Канади, Австралії, Англії, Німеччини, Угорщини, Франції, Бельгії, України – зареєстрованих і за згодою, всіх – 65.

На засідання Булави прибула п. Віолетта Качуровська – директор видавничого проекту книги до ювілею 100-річчя Романа Шухевича "В його очах світала Україна". Гостя детально розповіла про видавничий задум і звернулася до присутніх з проханням надіслати знімки і короткі біографії, щоб помістити їх в книзі.

Головна булава – виконавчий орган ВБ ОУН-УПА на цьому засіданні також розглянула стан проблем у Рівненському обласному Братстві ОУН-УПА і виявила низку грубих статутних порушень, за які одноголосно, при одному, що утримався, звільнила з посади голови Братства О. Мануйлика і призначила виконуючим обов'язки голови Братства О. Гордійчука, рівночасно надаючи йому повноваження організувати і провести загальні обласні збори з усіх районів, де існують осередки Братства, і вибрати нове керівництво. Оскільки Мануйлик не віддав печатку, документи і самовільно залишив зал засідань, то владу повідомлено про те, що печатку, яка є в Мануйлика, вважати недійсною.

Обговорено стан справ у "Говерлі". Після продовження попереднього Договору ще на один рік проблема полягає в тому, що деякі обласні держадміністрації, які допомагали будувати "Говерлу", тепер відмовляються фінансувати путівки для своїх ветеранів УПА. Зокрема це Тернопільська і Рівненська ОДА. Також непокоїть те, що Волинська і Чернівецька ОДА не довіряють обласному керівництву Братства ОУН-УПА розподіляти путівки в "Говерлу" і роблять це самі. В результаті тут нерідко відпочивають особи, вороже налаштовані до "бандерівців". Львівська та Івано-Франківська ОДА, звідки найбільше відпочиваючих ветеранів УПА, повністю довіряють головам Братств Львівського і Карпатського країв. Головна Булава просить Волинську та Чернівецьку ОДА передати відповідальність за надання путівок в руки головам Братств – М. Стасюку на Волині і С. Мельничуку на Буковині. Найбільша і найприкріша проблема щодо можливості відпочинку в "Говерлі" та, що всі ветерани УПА, яких після звільнення з ГУЛАГів каральна машина колишньої комуністичної імперії не пустила до своїх рідних домівок і поселила в східних областях, тепер не мають можливості лікуватися і відпочивати в "Говерлі". Головна Булава знову звертається до Львівської ОДА і облради з проханням виділяти для ветеранів ОУН-УПА в східних областях щомісяця по 15 путівок для відпочинку в "Говерлі".

Слава Україні! Героям Слава!

ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

13 квітня

100 років тому (1907) в Махнівці (тепер – Комсомольське Козятинського району Вінницької області) народився відомий спеціаліст в галузі електротехнічного передавання зображення Євген Орловський. Помер 16 квітня 1986 року.

100 років тому (1907) у Санкт-Петербурзі народився український художник театру Федір Нірод, народний художник СРСР (1965).

70 років тому (1937) у с. Слюсарево Савранського району Одеської області народився Володимир Шкрабак, ректор Санкт-Петербурзького державного аграрного ун-ту, доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки РРФСР, академік.

65 років тому (1942) гітлерівський рейхскомісар України Еріх Кох видав циркуляр для всіх генеральних і окружних комісарів, яким вимагав застосовувати смертну кару до всіх, хто подасть будь-яку допомогу військовополоненим.

65 років тому (1942) видано наказ керівника поліції безпеки і СД в Житомирі заарештувати 356 активістів і членів Революційної ОУН.

Продовження. Початок у попередньому числі.

14 квітня

125 років тому (1882) у Ніцці (Франція) помер письменник Андрій Новодворський. Народився в Липовецькому повіті Київської губернії.

15 квітня

160 років тому (1847) у Санкт-Петербурзі помер вчений-економіст, перший ректор Санкт-Петербурзького університету Михайло Балудянський (Балуг'янський). Народився 8 жовтня 1769 року в с. Вишня Ослава на території нинішньої Словаччини.

140 років тому (1867) народився генерал-майор царської армії Семен Сидельніков, який очолював Головне інженерне управління Військового міністерства Української Держави.

75 років тому (1932) в Кременчуці народився український літературознавець, критик, член-кореспондент НАНУ Віталій Дончик. У 1989 році – один із засновників Руху. Лауреат Республіканської премії в галузі літературно-художньої критики, Державної премії України ім. Т. Шевченка.

16 квітня

125 років тому (1882) народилася поетеса, перекладач, педагог, популяризатор творів Тараса Шевченка Христина Алчевська. Померла 27 жовтня 1931 року.

17 квітня

90 років тому (1917) Українська національна рада Петрограда звернулася до Центральної ради з пропозицією представляти інтереси населення України перед Тимчасовим урядом.

90 років тому (1917) Українська національна рада Петрограда звернулася до Центральної ради з рекомендацією залучити до підтримки автономії України представників національних меншин.

18 квітня

155 років тому (1852) у Санкт-Петербурзі помер державний діяч Російської імперії Федір Вронченко. Народився в сім'ї священика українського походження 1780 року.

30 років тому (1977) у м. Гейдельберг (Німеччина) помер видатний український філософ, релігієзнавець і лінгвіст Дмитро Чижевський. Народився 5 квітня 1894 року в Олександрії (нині – Кіровоградська область).

18–19 квітня

90 років тому (1917) у Києві відбувся український педагогічний з'їзд, в якому взяло участь 500 вчителів початкових, середніх та вищих навчальних закладів України. З'їзд висловився за українізацію освіти, утворив Головну українську шкільну раду.

19 квітня

90 років тому (1917) у Києві розпочав роботу Всеукраїнський національний конгрес, у якому взяло участь близько 900 делегатів.

20 квітня

145 років тому (1862) народився український історик мистецтва, академік АН УРСР Олексій Новицький. Досліджував історію українського мистецтва і архітектури, вивчав художню спадщину Тараса Шевченка. Помер 24 вересня 1934 року.

125 років тому (1882) народився український історик, громадський та державно-політичний діяч, публіцист Дмитро Дорошенко. Автор понад тисячі наукових праць, серед яких двотомні "Нарис історії України" та "Історія України, 1917–1923", тритомник "Слов'янський світ в його минулому й сучасному", п'ятитомник споминів. Помер 19 березня 1951 року в Мюнхені (ФРН).

90 років тому (1917) збори солдатів-українців Новопетергофського гарнізону ухвалили резолюцію на підтримку автономії України.

21 квітня

90 років тому (1917) Всеукраїнський національний конгрес після доповіді М. Грушевського ухвалив склад Центральної Ради в кількості 150 членів. Таємним голосуванням Головою Центральної Ради був обраний М. Грушевський (588 делегатів голосували "За", кілька утрималось). Заступниками обрані Володимир Винниченко і Сергій Єфремов.

40 років тому (1967) помер відомий український історик-медієвіст Іван Крип'якевич. Народився 25 червня 1896 року.

22 квітня

385 років тому (1622) у Києві помер український полководець, дипломат і державний діяч, гетьман українського козацтва Петро Конашевич Сагайдачний. Народився на Львівщині близько 1570 року.

Підготував Володимир СЕРГІЙЧУК,
професор, доктор історичних наук

Закінчення буде.

ІСТОРІЯ СВІДЧИТЬ

"ХОХЛИ" І "КАЦАПИ"

Звідки походять ці прізвиська українців і росіян? Що за ними стоїть?

Віктор МОВЧАН

У ПОБУТІ КОЖЕН З НАС, українців, особливо перебуваючи в Російській Федерації, не раз чув на свою адресу образливу кличку "хохол" – цим словом північні сусіди позначають нашу національну належність. Незважаючи на штучно культивовану велику дружбу народів СРСР, росіяни часто для приниження вдавалися до прізвиська "хохлы". Пригадую, в Москві високий чиновник у присутності українців безсоромно верещав: "Хохлы оккупировали Кремль!" Він мав на увазі "царювання" Хрущова, Брежнєва, Підгорного, Полянського, Шелеста та інших членів партійної еліти, які походили з України. "Хохлов давить надо!" – вів далі. Так раз за разом вигукував сп'янілий міністерський керівник.

Глибоку образу відчували наші земляки від заклику москвичів "Хохлов давить надо!": і дрібні, і великі московські та російські чиновники, де могли і як могли, постійно "давили" все українське: науку, культуру, освіту, виробництво, нищили та вбивали талановитих, національно свідомих українців, забороняли українську мову, насильно здійснювали зросійщення.

Москвичі та інші росіяни полюбляють замість назви "Україна" вживати слово "Хохляндія", а схильність і любов до всього українського називають "хохломанією". Наші надмірно бундючні, самовпевнені та агресивні північні сусіди щедро нагороджують епітетом "хохол" майже кожного, від кого почують не лише нашу мову, а бодай українську вимову.

У відповідь українці здавна називають росіян глузливим словом "кацап". Не раз можна почути такі синоніми назв Росії, як – "Кацапляндія" або "Кацапстан" (на зразок Татарстану чи Башкортостану, з урахуванням переважно монгольського походження росіян). Яке ж походження цих слів?

Наші відважні, волелюбні пращури-воїни з часів Київської Русі, та й значно раніше, ще з арійської доби, на голеній голові залишали довге пасмо волосся – чуприну або чуб. Мабуть, ще з арійських часів цей звичай зберігся в деяких районах Індії та в Тибеті. За свідченням візантійських літописців, такий чуб мав київський князь Святослав. Звичай носити чуби перейняли запорозькі козаки, які з властивим їм гумором називали їх оселедцями. Але, виявляється, не всім на Запорозькій Січі дозволялося мати оселедці, що були своєрідними відзнаками лицарства, честі, відваги та людяності. Заборонялося носити чуприни-оселедці недосвідченим воякам, брехунам, боягузам, злодіям, ошуканцям. Смертельною образою вважалося, коли хтось відтяв козакові "оселедця". Після знищення Січі російські царі силою голили чуприни всім козакам, а непокірних жорстоко страчували. Та все-таки ще до 70-х років XX життя в деяких українських селах чоловіки і хлопчаки голили голови й залишали невеликий чубчик.

Портрети відважного давньокиївського князя Святослава, першого гетьмана Січі Запорозької Байди-Вишневецького, українських національних героїв: Івана Підкови, Івана Богуна, Івана Гонти, гоголівського героя Тараса Бульби прикрашають розкішні оселедці. Московський люд називав чуприни, що їх носили тільки українські лицарі, "хохлами". З часом, незважаючи на етимологію слова "хохол", йому надали зневажливого тлумачення й "охрестили" цим прізвиськом усю українську націю. Є ще друге пояснення слова "хохол". Монгольською мовою слово "хохул" (російський варіант-"хохол") означає: блакитне (хох) – жовтий (ул, улу). Так назвали наших пращурів монголо-татари, коли побачили жовто-блакитні прапори русичів. Але прізвисько "хохол" не таке образливе, як "кацап", яке характеризує цілу націю москалів і яке здавна міцно пристало до них. До речі, росіянами, чи "русскими приказал им быть" тільки Петро І, коли Київ уже перебував у складі Московії. Тоді ж на всіх картах назву "Московія" замінили на "Росія".

ПРІЗВИСЬКО "КАЦАП" причепилося до московського народу від часу загарбання військами московського царя Івана IV столиці поволзьких татар – Казані. Сталося це за таких обставин. Військо московського царя Івана IV, прозваного Грізним, тривалий час не могло здолати опір узятої в облогу Казані (1552 рік). Лихий, підступний цар вдався до сатанинських хитрощів: у присутності представників татарської верхівки, вельмож і мусульманських священнослужителів присягнув на іконах та Євангелії, що подарує життя всім захисникам Казані й відпустить їх на всі чотири сторони, якщо вони складуть зброю і відчинять ворота фортеці. Оборонці Казані повірили клятві царя, склали зброю і московське військо увійшло в місто. Іван Грізний таки "дотримав" свого слова – дозволив обеззброєним татарам іти, куди вони забажають, але тільки після того, як понівечив кожного з оборонців, наказавши вирізати їм язики та відрізати вуха.

На місці, де стояв намет ката-м'ясника, Іван Грізний наказав поставити пам'ятний знак – кам'яну урізану піраміду, щоб татари навіки запам'ятали, чому їм треба підкорятися Росії. Саме після цієї кривавої акції пристала кличка "кацап" до московитян, а згодом – до всіх росіян, до великого князя московського і першого московського царя Івана IV Грізного. Це слово походить від татарського "кассап", що означає м'ясник. Є в татарській мові й слова: кассапхане (бойня, м'ясна ятка), кассапчилик (м'ясна справа, професія м'ясника) та інші слова з цим коренем.

Слово "кассап" є і в мові кримських татар, але тут воно має два значення. Крім значення м'ясник, продавець м'яса, є ще й інше. Один старий татарин, родом із Бахчисарая, провівши виразним жестом руки навхрест по обличчю, сказав: "Якщо порізав когось – теж кассап".

Усі ми, українці, з дитинства чули іншу версію назви росіян "кацапи". Мовляв, вони носили бороди й виглядали "как цап". Це хибне тлумачення виникло за таких умов. Перед Переяславською радою серед козаків була сильна протимосковська група, яка складалася з Івана Богуна (на знак протесту проти угоди з москалями він зламав свою шаблю), Виговського, Григорія Ґерцика та інших. Ці патріоти доводили Богданові Хмельницькому, що не можна укладати договір з таким підступним і безчесним народом, як кацапи. Тоді Богдан Хмельницький звернувся до московських послів із запитанням: "Чому вас називають кацапами?" Посли не змогли дати відповідь. Гетьман послав з цим запитанням Виговського в Москву, до царя Олексія. Цар і бояри, порадившись зі своїми прислужниками – вихідцями з України, вигадали таке: ви – хохли, бо носите на голові хохол, а ми носимо бороди, тому нас прозвали "как цап" (тобто "как козел") звідси й "кацап". Виговський привіз цю відповідь Хмельницькому, і Переяславську угоду було згодом підписано.

Москалі та московські бояри справді носили бороди, й пишалися ними, але бороди в них були не клиновидними, цапиними, а широкими і мали вигляд лопати. Та й слово "цап" є українським. Таке фальшиве тлумачення слова "кацап" не має нічого спільного з прізвиськом "кассап", що його дали московитам скривджені татари.

Відомий факт, коли Іван Грізний захотів відвідати Миколу Салоса – юродивого-оракула, який жив у Новгороді. Салос у відповідь на привітання царя простягнув йому закривавлений шматок сирого м'яса. На цю тему є картина одного з художників-передвижників "Грізний і Салос".

Упродовж історії кацапи ще не раз засвідчували свою нелюдську, лютую вдачу. Страшна різня була в Батурині, коли кацапи вирізали всіх жителів, від малого до великого. Тоді, під час російсько-шведської війни, Петро І, щоб викликати в українців ненависть до шведів, переодягав своїх солдатів у шведську форму й наказував вирізувати цілі українські села.

Особливі звірства виявили кацапи під час першого руйнування Запорозької Січі в 1709 році, коли козаки повірили присязі Москви та намовлянням зрадника – колишнього січового курінного Гната Ґалагана і склали зброю. Кацапи до смерті замучили всіх живих запорожців, пустивши по Дніпру плоти з шибеницями і палями, на яких конали козаки. Та цього виявилося замало і вони взялися за мертвих. Викопували з могил трупи не лише козаків, а й ченців: "...голови їм відрубано, шкуру луплено, вішано, колесовано..." (Іванченко Р. П. Історія без міфів. – К,: "Український письменник". 1996 рік. – С. 335), "Знущатися над мертвими – в звичаї цього народу" (Штепа П. Московство. – Дрогобич: "Відродження", 1996. – С. 337).

Можна наводити безліч фактів жорстокості кацапів. Особливо "проявили" себе кацапо-більшовики XX століття. У 1918 році банди Муравйова вбивали мирних жителів Києва лише за українську мову або одяг. А до яких нелюдських знущань вдавалися кацапи в страшному 1933 році, коли на кордонах України і Кубані стояла Червона армія і не пускала голодних українських селян у ситу тоді Росію, де просто неба гнили гори звезеного з України зерна. Не забуваймо, що ідея голоду в Україні належить кацапу В'ячеславу Молотову (Скрябіну). Це він сказав Сталіну: "Хохлов и казаков может загнать в колхоз только голод". Під час сталінських репресій у катівнях НКВС душа кацапська розгулялася уволю. Наприклад, у колишньому Жовтневому палаці в Києві у підвалах в'язням пробивали черепи, а інших в'язнів примушували ложкою їсти ще теплий мозок. Тепер добре відомі й звірства, що чинилися в таборах ГУЛАГу, особливо тоді, коли було "добровільне" приєднання Західної України. Так, у 1941 році, перед приходом німців, у тюрмах було замучено всіх ув'язнених: людей варили в казанах, а трупи пересипали негашеним вапном, щоб замести сліди. Увесь світ тоді облетіла фотографія трупа українця, в очі якого ще заживо було забито цвяхи. Крім того, було знищено усіх членів Комуністичної партії Західної України, які боролися за комуністичну владу.

ВАЖКО ПЕРЕЛІЧИТИ всі прояви жорстокості владних росіян під час Другої світової війни. Після звільнення частини Слобожанщини від фашистів радянські воєначальники провели тотальну мобілізацію чоловіків-хохлів і відразу, без жодної військової підготовки, залучили у штрафні роти. У боях за Харків загинуло багато українських людей. Добре озброєні німецькі загони із зручних, заздалегідь підготовлених позицій перехресним вогнем кулеметів та гармат безжалісно нищили лави щойно мобілізованих українських селян та робітників, яких гнав у штрафних ротах на справжню бойню наказ командирів, наказ Сталіна та Жукова. Німці легко відбивали все нові й нові лави нещасних радянських штрафників. Та ось розвідники армії Ватутіна взяли їхнього генерала в полон. У штаб, де його допитували, раптом зайшов маршал Жуков. Усі виструнчилися, генерал Ватутін доповів представникові Верховного командування наслідки допиту німецького генерала. Полонений у цей момент сидів понуро і не піднявся, коли з'явився Жуков, отже, не виявив жодної уваги до військового начальника, перед яким усі завмерли. Така байдужість полоненого обурила маршала Жукова, і він попросив перекладача запитати в німецького генерала, чи впізнав він того, хто зараз з'явився? Полонений генерал заперечно похитав головою. Жуков попросив, щоб німцеві назвали його прізвище та всі титули, сподіваючись, що це повинно вразити німецького генерала. Але німецький генерал скривив обличчя в саркастичній посмішці й звернувся до Жукова, не встаючи зі стільця: "Ви кажете, що ви маршал? Не може цього бути! Якби ви були маршалом чи чесним офіцером, ви ніколи не дозволяли б посилати на забій своїх солдатів без жодного захисту. Такого зневажливого ставлення до життя своїх солдатів жоден маршал світу ніколи й ніде не допускав!"

Відповідь чесного німця настільки вразила чванькуватого Жукова, що він, не соромлячись присутніх, зреагував імпульсивно: "А что этих хохлов жалеть? Они же изменники Советской Родины! Чем больше их выбьют, тем легче и лучше будет русскому народу!"

Ось так, не більше, не менше, виявлялася псевдодружба кремлівських зверхників. В очах полоненого німця "великий герой" Радянського Союзу, майбутній кавалер ордена "Победы" був убивцею, а не полководцем.

Не можна не згадати ще один жахливий злочин проти нашого народу – Чорнобиль, який і далі забирає життя багатьох людей. Цинізм росіян відображено в анекдоті, який "ходив" по Москві вже через кілька днів після аварії і який закінчувався такими словами: "...чернобылец не жилец, и, вообще, хохлам конец!"

Хоч як крути, а прізвисько "кацап" від XIV століття нерозрідно пов'язане з поведінкою московитів-росіян, засвідчує безсердечність, жорстокість, деспотизм, підступність цих людей, немилосердномстиву лютість їхньої душі. В їхній поведінці немає й сліду доброго слов'янсько-християнського духу. Адже і слово "москва" не слов'янського походження, а угро-фінського, в перекладі означає "каламутна, гнила вода". Слово "кремль" походить від татарського слова "кермен", що означає "укріплення на пагорбі". Ну а "мавзолей"? Шкода, що там лежить самотній Ленін, треба було б ще й Тамерлана перевезти до нього, чудова була б історична пара під "блаженним" собором, збудованим з нагоди взяття Казані.

СЬОГОДНІ, ВИШКОЛЕНА ще в Москві, "п'ята колона" намагається остаточно задавити українців або ж здійснити свою вічну ідею: "Україна – це частина Росії!"

Нам, українцям, треба це пам'ятати і єднатися один з одним, любити, поважати одне одного, зміцнювати свою молоду державу, розвивати рідну мову, культуру, підтримувати народні звичаї і традиції, почуття національної української гідності. Створення СНД, ЄЕП, улесливі запрошення "добро пожаловать", підтримка КПУ та інших маріонеток є підступними планами росіян, які після захоплення влади в Україні знову перетворять нас на рабів, а всіх теперішніх комуністів, які працюють на них, розстріляють, як це було за радянської влади.

Нам необхідно добре затямити, що означає слово "кацап". Нашу, українську, кров вони проливають ще з часів Андрія Боголюбського, який гірше татар спалив Київ у 1169 році. За минулі майже тисячу років пролито ріки нашої крові. У 1654 році українців було 11 млн., а московитів – усього 9 млн. Тепер українців у 4 рази менше, ніж росіян. З 1917 року в Україні в 1,5 раза збільшилося число українців і в 5 разів – росіян! Усе це ми повинні знати, щоб протидіяти цьому. Не забуваймо голоду 1933 року та інших злочинів проти нашого народу, бо інакше кров десятків мільйонів українських мучеників упаде на всю Україну жахливим прокляттям, і знову Україна стогнатиме в новому, ще страшнішому рабстві.

НАЙВИЩА СПРАВЕДЛИВІСТЬ КАРАЄ НАРОД РАБСТВОМ ЗА ЗНЕВАЖЕННЯ КРОВІ ПРЕДКІВ, ПРОЛИТОЇ ЗА ВОЛЮ НАРОДУ!

НА СПОЛОХ!

РІК УБИВСТВА УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ?

Проект нового податкового кодексу не містить жодних преференцій для вітчизняного книговидання

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Із тих загалом нібито небагатьох у нашому світі речей, які мені категорично не вкладаються в голову, ця – чи не найпарадоксальніша. Скільки стикаюся з нею (а стикаюся часто, дуже часто, практично щодня!), стільки й дивуюся: як можна братися всерйоз до якоїсь справи, якщо не маєш у ній не лише достатньої компетенції, а й елементарної до неї любові? І вже тим паче: як можна допускати до керівництва будь-чим людей, які ставляться до об'єкту свого керування з відвертою ворожістю, ба більше – ненавистю, ба ще більше – зневагою? Себто, можливо, Віктор Фьодоровіч Януковіч був би цілком непоганим менеджером автобази, а Ніколай Яновіч Азаров – колгоспним економістом. Можливо... Я не беруся оцінювати їхні менеджерські чи економічні таланти бодай тому, що якраз у цих сферах анічогісінько не петраю. Але те, що вищі керівники в Українській державі з них нікудишні, – це, здається, мусить бути помітно всім і кожному, причому "неозброєним оком".

Гаразд, підемо ще далі в цих химерних розмислах і навіть припустимо, що з них були б сякі-такі, але не найостанніші керівники регіональної окупаційної адміністрації – звісно, якби вони народилися трохи раніше, й теперішній їхній "керівничий" вік припав би десь на 1970-і, сиріч на розпал сов'єцької окупації України. Бо з начальником-окупантом усе зрозуміло – він a priori не працює на той народ, із яким працює. Але ж із керівником у національній державі все мусить бути принципово інакше – навіть для того, щоб просто стати керівником, він мусить мати не лише задатки менеджера чи економіста, а й елементарну причетність до культури, котра, як відомо, буває або національною, або – не культурою.

Річ у тім, що для окупаційної адміністрації сов'єцького зразка саме поняття культури зазвичай банально обмежується поняттям системи закладів культури. Чиновникові-окупантові достатньо знати, що в контексті марксівської надбудови існує – теоретично – така собі мережа культурних закладів, яка вимагає певного мінімуму фінансування, але опікуються нею чиновники від ідеології, а отже, хай вони з нею й панькаються, менеджерові чи економістові до таких несерйозних речей опускатися не слід. І чиновник-окупант відповідно й поводиться – книжку, скажімо, до рук бере лише тоді, коли її автором числиться безпосередній начальник або навіть він сам (є ж, хе-хе, помічники-райтери!). А про те, що насправді національна культура – це не просто театри-бібліотеки, про які чомусь завжди треба (подумаєш!) не забувати у видатках, а прибутку з них нуль без хвостика, не кажучи вже про те, що приміщення бач які хороші пусто-дурно займають – а там би банк поселити чи комерційну фірму, і грошики б капали... Одне слово, про те, що насправді національна культура зовсім не такими поняттями вимірюється, а вона є самим укладом життя, буквально повітрям, яким кожна людина дихає, – про це чиновник-окупант, звісно, не здогадується, і не треба воно йому. Але якщо про це не здогадується чиновник національної держави – усе, немає ні держави, ні чиновника, ані культури, ані взагалі будь чого! Пустка!

І ось кілька найсвіжіших прикладів цієї пустки, яка неодмінно настає в нас, як тільки до державного керма стають Віктор Януковіч, Ніколай Азаров, Дмітрій Табачнік та іже з ними.

Згадаймо бодай один той факт, що Президент – людина, органічна причетність якої до дискурсу української національної культури безсумнівна – проголосив 2007-й рік роком української книжки. І що ж? Ці чиновники, які за посадою повинні розпорядження Президента виконувати, насправді досі й пальцем об палець для цього не вдарили. І глава держави днями нагадує їм про це, звертаючись зі спеціальним листом до прем'єра Януковіча, де нагадує йому про "негативні тенденції в національному книговиданні" – які, між іншим, саме "завдяки" діяльності цього уряду й проявляються. "Очікую від Кабінету міністрів створення дієвих механізмів реалізації заходів, які забезпечать сталу динаміку розвитку книговидавничої галузі, її повномасштабне відродження", – зазначає Президент. І наголошує, що ситуація з виданням українських книжок викликає серйозне занепокоєння, про що свідчить той факт, що "минулого року темпи зростання галузі фактично зупинилися". "Засилля імпортованої друкованої продукції, відселення книгарень з орендованих приміщень стали неконтрольованими. Чимало видавництв через стагнацію мережі поширення книжок, применшення ролі книжки і читання в Україні опинилися на межі банкрутства", – зазначає глава держави. Віктор Ющенко нагадує, що уряд досі не здійснив реальних кроків для реалізації Указу Президента про деякі заходи з розвитку книговидавничої справи від 21 березня 2006 року. "Крім того, як відомо, має місце згортання фінансування урядом ключових програм, спрямованих на підтримку української книжки", – зазначає Президент. І наголошує, що реальне фінансування заходів бюджетної програми "Забезпечення розвитку та застосування української мови" скоротилося у 2006 році, порівняно з попереднім, майже втричі, а видання соціально важливої літератури в рамках програми "Українська книга" профінансовано менше, ніж на третину.

Що ж на це уряд? А уряд на це реагує абсолютно по-окупаційному – робить подання в Конституційний Суд про скасування згаданого Указу Президента! Отакої...

Навіщо? – запитаєте. А я вам скажу, навіщо: в указі, крім численних чиновницьких абстракцій, які непосвяченим у тонкощі бюрократії взагалі ні про що не говорять, є одна дуже конкретна річ – пільгові умови продовження термінів оренди приміщень для видавництв і редакцій. Тих приміщень, у які так хочеться відомо кому заселити комерційні структури і "гребти грошики лопатою"... Яка культура?! Яка в біса культура?! Про значно прозаїчніші речі януковічам-азаровим-табачнікам ідеться.

Не вірите? Скажете, що якби йшлося не про українські, а, скажімо, про російські культурні інституції, вони поводилися б інакше? Гай-гай... Щодо якихось шовіністичних проектів – можливо, але культурних – аж ніяк. Скажімо, журнал української російськомовної літератури "Радуга", – видання з піввіковою історією, авторитетне, цікаве, талановите, розумне, без жодних шовіністичних маразмувань, – у висліді цих перипетій зараз, відверто начхавши на всі елементарні вимоги чинного законодавства, викидають із орендованого приміщення в центрі Києва – і їм хоч би що! І прикметно, до речі, що на це кричуще неподобство жодним чином не реагують і російські офіційні інституції – котрі, як відомо, регулярно в нас "реагують" на різноманітні вигадки, на те, чого й у природі не існує...

До речі, в цьому контексті: чи звернули ви увагу на те, що російська книгопродукція, якою завалені прилавки наших книгарень, із російською національною культурою насправді в переважній своїй більшості не має нічого спільного? Це не культура в принципі – це бізнес, розрахований "на дурня", на викачування грошей, засіб "наркотичної" дії для "отупіння мас"! Саме в таке болото штовхають нас оці безбатченки-янучари, істоти без роду-племені.

І насамкінець – про дуже серйозну небезпеку, яка чигає на нас на книговидавничому поприщі в результаті діяльності цих безбатченків. Про те, що від уряду Януковіча-Азарова-Табачніка дієвих заходів підтримки національного книговидання не дочекаєшся, знають усі – як і всі знають, якими саме мусять бути ці заходи: озвучити необхідність митного регулювання книжкового імпорту і його квотування зважився лише в останні місяці своєї роботи в минулому уряді чи не єдиний за всю новітню історію справді український гуманітарний віце-прем'єр В'ячеслав Кириленко. Ці, звісно, нічого подібного робити не будуть. Але якби ці бодай не руйнували те, що протягом років уже створене спільними зусиллями українських видавців! Аж ні – безпосередньо підконтрольна Ніколаю Азарову (котрий свого часу – пригадаймо – назвав українську літературу не інакше як "порнографією"!) державна податкова адміністрація нещодавно на своєму офіційному сайті оприлюднила проект нового податкового кодексу. Слово книжка (якщо йдеться не про бухгалтерські книги, а таки власне про книжку) у ньому згадано лише раз – у контексті пільгового оподаткування видань, закупованих державними бібліотеками. Така норма існує давно – але ж давно існує й цілий комплекс законодавчих норм підтримки книговидання, про які в проекті оновленого кодексу нема й мови, а отже, їх просто намагаються крадькома скасувати. Таким хитренькими чином януковічі-азарови-табачніки на наших очах убивають українську книжку! Оце їхня політика!

Отож, я й кажу, що мені дивно: як можуть існувати люди, які "підтримують" отакий уряд?!

ВІД АВТОРА

ЗОЛОТА АКЦІЯ НАЦІЇ

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО,
поетка

У травні 2005 року Україна стала повноцінним учасником Болонського процесу, а до 2010 року Міністерство освіти обіцяє завершити входження в європейську систему вищої освіти, за якою Європа береться визнавати наші дипломи й наукові ступені. Але вже зараз число українських студентів, які прагнуть до диплома українського вишу додати європейський сертифікат, з кожним роком зростає. За неофіційними даними, щороку вищу освіту за кордоном здобувають по 10–15 тисяч наших студентів. Зауважимо – найкращих, бо для того, щоб вступити до європейського вишу, батьківських грошей чи зв'язків замало – тут, крім досконалого знання мови, потрібна іще неабияка ерудиція, вміння швидко мислити й аналізувати, бути амбіційним і цілеспрямованим.

По суті, їх могло б бути й більше – чого-чого, а розумних голів у нас не бракує, – але не кожен має достатньо коштів, щоб прожити рік-два за кордоном, та ще й заплатити за навчання. Тому з кожним роком зростає конкурс на одну стипендію за офіційними програмами, які презентують уряди низки європейських країн та Сполучених Штатів, а також різноманітні міжнародні фонди. На початках незалежності України багато країн хотіли підтримати наш курс на євроінтеграцію, через що й запроваджували широкий спектр стипендій для навчання в європейських вишах. Нині ж, коли велика кількість студентів після отримання диплому почала лишатися за кордоном, уряди країн запроваджують певні обмеження: від заборони іноземним студентам протягом кількох років претендувати на працевлаштування до заборони в'їзду в країну протягом певного часу після завершення навчання. Незважаючи на це, число дипломованих емігрантів поки що перевищує число тих, хто повертається в Україну.

Щоправда, останнім часом їхня кількість таки побільшала. Повертаються гуманітарії, збагачені закордонним досвідом, повертаються економісти й політологи, які прагнуть знайти своє місце в нових українських реаліях, повертаються топ-менеджери, які одразу ж претендують на високий старт в різних транснаціональних компаніях. І великі компанії з радістю беруть їх на роботу, оскільки, як і в Європі, не надто довіряють українським дипломам, нехай і десять разів червоним. Все-таки, імідж нашої вищої освіти, як однієї з найбільш корумпованих сфер, не так легко відмити, тим більше, що реалії частіше дають підтвердження цьому, ніж спростовують.

Цих молодих спеціалістів з українським громадянством і європейським досвідом нині можна назвати золотою акцією інтелектуального потенціалу держави. От тільки акція ця дуже чутлива до економічної та політичної кон'юнктури: за найменшої загрози звуження прав і свобод молоді й амбітні люди легко можуть знятися з місця і виїхати за кордон назавжди, інвестуючи свої знання й енергію в розвиток світлого капіталістичного майбутнього. І є реальна небезпека, що за два-три десятка років українців залишаться навчати й лікувати лише "спеціалісти" з купленими червоними дипломами, яким у світі робити нічого. А це уже підстава для серйозних роздумів.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна